

ODI ET AMO?

NENÁVIDÍM A MILUJI?

NO ES VERO.

NENÍ TO PRAVDA.

ODI ET ODI!

NENÁVIDÍM A NENÁVIDÍM!

**Štěpán
Lopuchovský**

RAMUS.JE

**Tuto knihu vydalo nakladatelství Ramus
dne 22. září 2014 jako svoji první publikaci.**

**Vyšlo ve virtuálním nákladu
nekonečně mnoho výtisků.**

www.ramus.je

Obhajoba neudržitelného

Následující text popisuje letní drsněj tábor, jednu z mnoha aktivit sdružení Ramus.

Bez přílišné cenzury si dělá někdy dost nekorektní srandu mj. z vozíčkářů, kteří se jej účastnili.

Je naprosto přirozené, že níže uvedený text **neskousne** každý a leckoho může svým obsahem pohoršit. Víím ale, a to aniž bych dával tuto stať komukoli ke schválení, že se to rozhodně netýká těch, kteří se uvedeného tábora účastnili, protože místy impertinentní obsah a forma textu do velké míry reflektuje táborovou realitu.

Bylo by nechutně pokrytecké, kdybych se bránil tvrzením, že právo k tomuto pojetí mi dává fakt, že práce s postiženými pro mě představuje

nejvyšší způsob seberealizace. Nejsem žádný sociální pracovník a rozhodně v této oblasti **certifikované** práce s hendikepovanými nespatřuji svoji **životní budoucnost**.

Je naopak navýsost pravdivé, když uvedu, že právo k tomuto pojetí pramení z prostého faktu, že mě to (jak účast na tábore, tak samotné psaní) baví.

A to mi stačí.

Není nutné, a vlastně ani možné, abych tento text bránil před všemi možnými výtkami a kritikami. Ale bylo by pokrytecké, abych zcela rezignoval na jeho obhajobu. A proto, milý čtenáři, přeji ti ne příliš urážlivé čtení. A taky bych ti přál zažít to, že i s vozejkářema může bejt fakt prdel.

PS: pro potenciální donátory, prachy pro pořádání Ramusáckejch akcí, který jsou hodně rozmanitý, se nám vždycky hoděj.

Inzerát

Chceš si během 10 letních dnů odpočinout v klidné přírodě, kde stropem ti budou oslnivé hvězdy, v hebvábí trávy jak indián budeš pod tee-pee spát a kde použít budeš moci jen to, co si sám vlastními silami vyrobíš? Chceš zažít opravdové a silné přátelství, které přetrvá do skonání věků a jehož šťavnaté plody budeš sklízet po všechny dny tvého pozemského putování? Chceš se sladkým úsměvem na rtech zpívat táborákové a tulácké písničky a za zvuku praskajícího dřeva se dlouze dívat do ohně živelu hledaje tam uklidnění a odpovědi na otázky po zbytečném pozemském shonu? A je ti něco mezi 18 a smrtí?

Tak se přihlaš do nějakého přírodumileckého oddílu, kde se na sebe všichni příjemně a naprosto věrohodně usmívají a kde nikdo by tě nikdy nepodrazil, protože to se přece nedělá.

Ale rozhodně se kurva nehlaš na drsnej Ramusovej tábor!!!

Po prvním absolvování loňského drsného tábora, na kteréj jezděj jak zevláci, co můžou chodit, tak i ti, co chodit nemůžou a místo toho jen většinu času dřepí na vozejku, se s předstihem od jara snažím nasockovat do organizování letošního opakování. K mé smůle již hlavní pozici uzurpovala taková divná holka, který všichni podlézavě říkaj Anička, ale o který každý v její nepřítomnosti mluví jako o Šrubce.

Tak jí aspoň bombarduju emailama o tom, jak je strašně důležitý všechno pečlivě naplánovat, logisticky dopředu zajistit a podobnejma zodpovědnejma organizačnima záležitostma.

Šrubka je k mé aktivitě zcela inertní, až se mi zdá, že hroch by jí záviděl její kůži. Žádnej email, žádná zpráva, prostě ani prd. A tak první setkání organizátorky s jejíma dvouma přísluhovačema (kromě mě se o možnost podílení se na přípravě tábora domáhá taky hezoun Dominik) se koná necelé 2 tejdny před samotným začátkem celé akce, shodou náhod v době, kdy Šrubka posílá hromadný email účastníkům o tom, že je třeba

zaplatit účast na táboře. Někdo by se mohl domnívat, že Šrubka prostě jen spojila nutné – upozornění na nutnost zaplatit – s nepříjemným – odbýt ty dva vrtaly, co se jí chtějí motat do práce. Ještě že já takovouto podezřívavost v srdci nenosím – nikdy ti to nezapomenu, Šrubka!

Na setkání do Dejvický klubovny, kterou nejspíš Šrubka považovala za dostatečně alternativní prostor pro kreativní poradu, dorážím jen s malým půlhodinovým zpožděním. Dominik a Šrubka jsou již na místě a tak se hned dává(me) do práce. Naše budoucí šéfová vytahuje archy papírů s plánem, co všechno budeme dělat, kolik nás vlastně pojede, jak se budeme dopravovat atd. Zdá se, že má všechno pod totální kontrolou a já s Dominikem jsme první oběti, které jí mají vše s řádným souhlasným pokyvováním bez zbytečných keců schválit. Situace se pro mě a mé nápady zdá kritickou.

Naštěstí si stihnu, v mimořádný okamžik mezi rozbouřeným příbojem Šrubčiných slov a její potřebou se napít, uzurpovat slovo a vytahuju

svoje eso z rukávu – návrh na plnění **hnědého života**. Jedná se o můj geniální nápad trochu pootočit Foglarovým výmyslem, tzv. modrým životem, a sepsat takové úsměvné hravé zkoušky, které by účastníci tábora museli plnit. Všechno by se bodovalo a byla by z toho taková povedená správňácká táborová bžunda. Než odejdu pro pivo, ještě dávám exaktní příklad.

Jedna zkouška by se jmenovala čistá mluva a její splnění by podmiňovalo, že zkoušející by musel celý den mluvit jako zaměstnanec dlaždických firem. Odcházím pro pivo a doufám, že má nepřítomnost bude dostatečně krátká na to, aby toto téma nebylo zcela opuštěno. Na čepu je jakýsi problem a tak se s chmurnou myslí, že má invence již bude dávno zamluvena, vracím asi až po 10 minutách. K mému překvapení zjišťuji, že Dominik se Šrubkou u mého nápadu setrvali.

Ještě více mě uvádí v úžas rozsah a forma, kterou mé myšlenky stihly získat. Debata v tomto duchu pokračuje a po přibližně 2 hodinách je na

světě Ramusácké desatero. Každý den si všichni budou povinně losovat úkoly na následující den a vše se bude zapisovat a bodovat. Jednotlivé zkoušky jsou výplodem nespoutaných fantazií všech nás tří a myslím, že mají šmak:

- 1) **Čistá mluva** – v každé větě po celý den alespoň jedno sprosté slovíčko
- 2) **Vostrý den** – chození na vostro
- 3) **Držhubočista** – hodinu v kuse žmoulat v puse vodu
- 4) **Holátko** – oholení si jedné nohy s tím, že do konce tábora je zakázáno holit si tu druhou
- 5) **Kulíšek** – celý den mít na hlavě pokrývku hlavy
- 6) **Bahenní lázeň** – před koupáním si zajistit dostatečné množství bahna, které na vás ostatní *kamarádi* libovolně nakydají

7) **Stolování** – konzumace jídla povolena pouze za použití vlastních rukou

8) **Žurnalistika** – pro očistu na toaletě používat pouze noviny

9) **Svěží dech** – zubní kartáček a pasta pro vás v daný den neexistují

10) **Identita** – celý den se vydáváte za někoho, jehož část oblečení na sobě musíte nosit

Jak vidno, je z čeho vybírat a vše tedy nasvědčuje tomu, že letošní tábor bude opravdová legrace a bžunda. Jen doufám, že pojedou dostatek sluníčkových lidí, protože Šrubka nás ještě urguje, že máme napsat komukoli, kdo by chtěl jet na tábor jako asistent, kterých je kritický nedostatek.

„Super!“ pomyslím si.

„Takže do Ramusu už teď může přijít opravdu kdokoli, včetně nějakých zarytejších fanatiků, kteří budou chtít svou práci napravit předchozí

hříchy a spasit celý svět.” Jiná kategorie lidí, kteří by se nechali zlákat k účasti tak brzo před táborem, mě nenapadá. Nakonec se s pocitem alespoň částečného úspěchu s hnědým životem – teď již Ramusím desaterem – odebírám domů a modlím se, aby místo úplnejch fanatiků jeli jen částeční.

Čtvrtek den první 7. 8. 2014

Šrubka včera psala mail s připomenutím, že zítra je sraz na hlaváku v 8:30. Radši kontrolovu vlakovej řád a vidím, že náš vlak odjíždí v 9:31. Takže hned ráno píšu zprávu, že budu mít půlhodiny zpoždění, nechce se mi jak trotlovi hodinu čekat u pokladen.

Přicházím přesně v době přesunu od pokladen k vlaku, čapu dva bágly, protože vozejčkáře mi nikdo nechce svěřit, a jdu na krásné poslední sedmé nástupiště. Překvapivě spořádaně a s předstihem se nakládají vozejky za pomoci hydraulické plošiny, jejíž plynulou funkčnost a nenáročné ovládání zejména obsluha vlaku mocně proklíná. S vidinou toho, že následu-

jící tři hodiny si ve vlaku nezapálím, ba co více, budu se muset seznamovat s novejma asistentama, mezi nimiž jsou pravděpodobně fanatici, protože někteří z nich se opravdu přihlásili až na poslední chvíli, si na konci nástupiště dávám cígo. V hlavě sumíruju dohromady nějakou smysluplnou výmluvu pro případ, že by přišel nějakej policajt, nebo jinej zřízenec, a mentorsky, avšak nekompromisně, by mě začal poučovat, že za tenhle přestupek musím zaplatit řádně vyměřenou pokutu.

Nakonec se rozhoduju, že v takovém případě nasadím psí oči a řeknu jako Mirek Dušín holou pravdu: *„Víte, já jedu vlakem na tábor a mám z toho trochu strach. Já ho vlastně tak trochu organizuju, je to pro mě poprvé. Mám velikou zodpovědnost. Naštěstí jsme stihli nastoupit včas a já si teď jen rekapituluji, jestli jsme na něco nezapomněli. Batohy máme, lístky máme, vozíky taky máme všechny...*

No ano, vozíky. Jo já vám to neřekl? No, to je tábor s postiženejma, my je tam jedem integrovat do většinový společnosti. Jedeme s nima na

louku, do přírody pod tee-pee, není tam žádná elektřina, bejvá tam zima, máme tam normální latru...”

V duchu si promítám, jak by asi vypadal smutně chápatý obličej možného mentora a docházím k názoru, že si klidně můžu dát ještě jednu cigaretu. Takováhle srdceryvná storka o mém obětování se vyššímu principu mravnímu by obměkčila i srdce Chucka Norrise.

Skáču do vlaku a nějak se usazuju do nákladového prostoru. Na vozíčkách tu sedí někteří vozejčkáři a pár asistentů, co znám z minula. Vyhýbám se tak kupéčku, kde se zdržují noví účastníci. Uff! Cesta přecejzen ubíhá pomalu a tak nejde nenarazit na nové tváře. Kromě Markéty a druhý Markéty se seznamuji s Petrem a zejména Olgou. Na tu mám zejména spadeno, protože její bratr, pouze o pár let starší než já, mě kdysi na gymplu učil francouzštinu. Všichni jsme ho brali jako takovýho toho týpka, kterému se prostě oznámilo, že na příští hodinu někdo nepřijde a ať mu nepíše do třídnice absenci. A on to tak nějak dodržoval. Prostě nechtěl mít

byrokratický vopichy. Nevím, jestli chtěl mít ve třídě autoritu, ale tu stejně nikdy neměl. Díky této reminiscenci si říkám, že bych si z Olgy moh dělat trochu prdel, už kvůli jejímu frankofilnímu bráchovi. Na první pohled se Olga jeví jako vhodný objekt k mému záměru. Nicméně její konstantní úsměv mě trochu znervózňuje. Co když je to ten typ sluníčkového fanatika? Pravda je, že se tak úplně nejeví, ale kdo ví. Zatím tedy radši vyčkávám.

Konečně dojíždíme na zastávku určení – do Rybníka. Počasí zatím vypadá přijatelně, sem tam *stratocumulus*, jinak azuro. Vystupování je na úzkém nástupišti komplikovanější, ale nic, co by se nedalo zvládnout. Jirka nám přijel s dodávkou naproti a tak do ní rychle házíme bagáž a vytahujeme jídlo. Před nádražíčkem rozprostíráme plachtu a asi tak vagón různých pochutin, z nichž mi nejvíce v hlavě utkvěly Gábininy švestičky ze zahrádky, zejména kvůli poněkud pomačkanější konzistenci.

Jíme a jíme a znenadání přichází průtrž mračen. Taková klasická, novohradská, fakt nechutně

mocná a hlavně rychlá jak průjem. Co jde, letí do auta, zbytek do čekárny. Tam se čeká a čeká a při čekání probíhají první toaletní potřeby. Myslím, že pro leckteré asistenty je to jejich poprvé.

S Vaškem jdeme na malou. Hajzlík zavřenej, k přednostovi stanice se nám v dešti ani jednomu nechce, tak Vaška zvedám a dáváme si močové bluess ve dvou u nedalekého stromku. Mezitím se další károu přihání Honza s Bárrou, takže nás už je něco mezi 20 a 25 osobami (v tomhle ohledu jsme si málokdy stoprocentně jistí). Pršet nepřestává a proto Šrubka velí pokyn „pláštěnky nasadit!“ a sama v pohodlí auta odjíždí jakože nakoupit nějaké věci jakože na jídlo, zatímco my ostatní se vydáváme na pěší túru, která má trvat bohatě přes 3 hodiny.

Po pár minutách si uvědomuju, že nutně potřebuju poštu a tak se v Dolním Dvořišti na chvíli vzdaluju od zbytku pelotonu. Ten však po 15 minutové časové ztrátě již nedoháním. Vytahuju mobil a zoufale volám na všechna možná čísla, která se nějak týkají Ramusích

členů. Brzy je jasno, že většina lidí to tady s mobilem hodlá pojmout asi tak jako já. Prostě vypnout a naprosto jej nereflektovat. V danou chvíli mi to ale moc vhod nepříjde.

Nakonec to bere jen Gába, pro kterou se pak mobil v ruce stal neodmyslitelnou součástí celého tábora a její zprvu neuvěřitelné zkažky o tom, že za den napíše přes 20 esemesek, byly v průběhu celého našeho pobytu doloženy relevantními důkazy. Po krátké domluvě s Dominikem o tom, že je rychle doženu, se dávám přesně na opačnou stranu, než potřebuju, a vyřáším po červené značce značně podmočenou půdou.

Mému géniu bryskně, asi tak po 15 minutách, dochází, že pokud by zde přede mnou jely vozejky, tak by nutně musely zanechat nějaké stopy, například hluboké koleje vytlačené do měkkého podmáčeného podkladu. Volám Dominikovi, že se mnou nemá počítat, dorazím jinudy. Ten odpovídá, že teda odvolá toho Filipa, co na mě kdesi čeká. Manévry jsou tímto zrušeny a já se vydávám po červené značce směr tábořiště. Cestou končí chcanec a já se

začínám v pláštěnce pařit jak vrata od chliva. Sundávám pláštěnu a s písni na rtech přidávám do kroku.

„Pěkně jsem to vochal!“ pomyslím si, a v hlavě mi vytane, jaký to musí bejt teď tlačit vozejk. Inu, nechtěl bych... Cestou mimochodem potkávám zcela neznačenou odbočku červené značky, kterou jsem minulej rok neviděl, jelikož je jako fakt vůbec neznačená. Ta mě tehdy stála hodinový zpoždění při mým pochodu na vlak do Rybníka, kterej na mě, světe div se, nečekal, kvůli čemuž jsem pak nestihl sraz s jinejma kámošema. Jo a mimochodem mě taky tohle nesprávný neodbočení stálo procházku Rakouskem a bývalým zakázaným pásmem, kde jsem se brodil mj. po pás ve vodě.

S gustem to týhle neznačený odbočce vracím a jako správnej hajzlík na dané odbočce močím. „To máš za to, ty potvoro!“ sladce mi buší ve spánkách.

Cesta pokračuje a já si začínám domýšlet, že peloton vozíků jsem musel díky zkratce

a značnému tempu chůze řádně předej. Po chvíli je můj dojem potvrzen, to když potkávám proti sobě Honzu na kole, kterej mě informuje, že zbytek výpravy je asi hodinu cesty za mnou.

S úsměvem říkám, že na ně nemíním čekat, protože v táboře, kterej je ode mě asi necelé 3 kilometry, na mě jistě již čeká pivo. Honza mě opravuje, čekají tam asi 4 basy. Super!

Těsně před příchodem na louku se přede mnou rozprostře pohled na ukrutně příkrý a řádně dlouhý kopec a já mám o důvod navíc být vůči těm za mnou škodolibej. Do téměř prázdného a klidného tábora (tento stav si řádně vychutnávám, protože vím, že v následujících 9 dnech se mi toto již jen tak nepoštěstí) přicházím jemně zmožen pochodem a klopím do sebe první kuželku. Abych byl aspoň k něčemu užitečnej, беру tabuli a fixu a s invencí mně vlastní píšu strašně vtipný překrouceniny našich jmen, za něž budeme v následujících dnech psát zkonsumované množství piv, rumu, vína, cigaret a dalších drobných věcí hodných všeobecného opovžení.

Například Šrubka, protože jí všichni říkají Anička, bude nadále Pannička, Dominik bude Domipíček, já budu Štěpánek a podobné bžundy.

Záhy však slyším hukot blížící se hordy ostatních účastníků. Snad všichni, kdo dotáhli vozejk do tábora, se s fanatickým zápalem vrhají k potůčku, kde se chladí piva. S mírným zadostiučiněním sleduji, že této praxe se neštítí ani děvčata, mezi nimiž je i Olga. „Tak možná přece jen bude v pohodě,“ pomyslím si.

Následuje líné rozebírání si tee-pee a ustanovování jejich osazenstva. Do večera přeci jen ještě nějaký čas zbývá a tak se vrhám na závěrečné prodiskutování formy Ramusího desatera s Dominikem a Šrubkou. K mému a Dominikovu překvapení, či spíše zděšení, se Šrubka začíná cukat, že prej to je nějaký drsný a že bychom to přeci jen asi neměli plnit a podobný kecy. Zdravý rozum našťestí vítězí a s Dominikem protlačujeme, že se hra bude plnit s tím, že kdo se na daný úkol nebude cítit, může ho prostě odmítnout. Šrubka neochotně

souhlasí s tím, že celý nápad ale budeme prezentovat já s Dominikem, protože ona chce být u ostatních lidí oblíbená a bojí se o svou image hodné šéfkyně. S Dominikem s tímhle řešením nemáme problém a rychle sepisujeme jednotlivé úkoly na papírky a dáváme je do losovacího ešáku.

Pomalou už padá večer a tak se přesunujeme do party tee-pee. Začíná obligátní kolečko, kde se každý představuje, sděluje přítomným své záliby a koníčky a další nudný kecy. V reálu je to tak, že většina, zejména pak ti, kteří jsou zde poprvé, se s vypětím všech kognitivních sil snaží zapamatovat si alespoň jméno svých nejbližších sousedů, od kterých je nejvíce možné očekávat nějaké záludné otázky, při kterých by se mohlo hodit znát alespoň, jak se tázající jmenuje. Mé pozornosti neunikají především čtyři vyjádření:

Honza, kterýho už znám a kterej se prezentuje tak, že sem přijel na dovolenou, takže by ocenil, kdybychom ho pokud možno co nejméně otravovali. Dle mého názoru originální sebeprezentace. Mezi další pozoruhodné příspěvky patří

3 slečny. Všechny tři zmíněné slečny mají jedno společné: mluví nejenomže bez invektiv a vulgarismů, ale vyslovují pouze a jedině spisovné koncovky. Začíná mi to drásat uši. Tady mi to trochu začíná smrdět sluníčkovstvím.

Chjo...

Petra na vozíku říká, že by jí nevadilo, kdyby se jí říkalo Rašmí, prej něco z indický mytologie. Fakt super!!! Radka a Markéta se nadto shodují v tom, že je jim nepříjemné, když je někdo nutí do pití alkoholu a jedna z nich vyloženě zmiňuje, že nepije pivo. K dobrému tónu navíc ještě obě přidávají, že se jich nemáme ptát na jejich studia či na to, co dělají. Tím pro mě mizí asi tak jediný dvě normální otázky, který bych jim mohl při prvním kontaktu nějak položit a doufat, že se tím otevrou brány dalším hovorům.

Fakt čím dál tím líp...

Zmocňuje se mě úzkost. Tohle nevypadá vůbec dobře. Na mysl mi vytane první hláška, která sice není z mé hlavy, ale která se postupně

v průběhu tábora tak nějak ujme: „Tak tohle lížu!“ Zvědavému čtenáři již nyní jsem povinnován sdělit, že právě tyhle princezny mi přistanou ve skupince určené na společné dvojdení putování. A ještě vlezlejšími zvědavcům dopředu musím prozradit nejen to, že mě tato tři stvoření brutálně překvapila, ale že s nimi byla monstrózně vertikální prdel. Ale to bych příliš předbíhal...